

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

החלטה 22-12

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות
ע"י ב"כ - עו"ד יהונתן ברג

לבין:

הנקבל

ד"ר מנסור מוסא
ע"י ב"כ - עו"ד חדזה לוין

ה ח ל ט ה

העובדות

1. ד"ר מנסור מוסא (להלן – הנקבל או ד"ר מנסור) הנו רופא מורשה ובעל מומחיות ברפואת משפחה. במועד הרלוונטי לכתב הקובלנה, הוא הועסק במרפאת קופת חולים בנה-עמל, הרצליה (להלן – המרפאה).

בתקופה 9.2.2003 – 3.2.2004 טיפל הנקבל בחולה א.מ (להלן – החולה), שהתלונן שוב ושוב על פצעים מוגלתיים ברגליו. הנקבל נתן לחולה טיפול אנטיביוטי וכן ביצע ניקוז של הפצעים, אך לא היפנה אותו לבדיקות מעבדה, תוך שהוא מסביר לחולה שמדובר בזיהום חיצוני. למרות שהחולה ביקר במרפאה לפחות עשר פעמים, לא תיעד הנקבל את הביקורים ואת תלונותיו של החולה ואת מהות הטיפול שנתן לו.

בחדש ינואר 2005, משהפצעים לא התרפאו, נבדק החולה על-ידי רופאה אחרת אשר שלחה אותו מיידית לבדיקות מעבדה, מהן עלה כי החולה סובל מערכי סוכר גבוהים. בעקבות כך, הוחל בטיפול תרופתי נגד סכרת, אך ללא הצלחה, ובחדש מרס 2005 נאלצו לקטוע את רגלו של החולה מתחת לברך.

הקובלנה

3. ביום 15.6.2009, הגיש ב"כ החולה תלונה לסגן שר הבריאות בדבר הטיפול הלקוי שקיבל החולה, לטענתו ע"י ד"ר מנסור. לאחר כדיקת התלונה החליט המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, ד"ר בעז לב, להגיש, ביום 15.11.2011, קובלנה נגד הנקבל.

בכתב הקובלנה צוין כי הנקבל גילה רשלנות חמורה במילוי תפקידו, כאמור בסעיף 41(3) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז-1976, נהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה כאמור בסעיף 41(1) לפקודת הרופאים, וכן הפר הוראות מחוק זכויות החולה, בכך:

"שלמרות תלפיותיו החוזרות של החולה, הנקבל לא העבירו לבדיקות אשר היו מאבחנות את מחלת הסכרת, ובכך גרם לאיחור ניכר באבחון המחלה וכן לעיכוב משמעותי במתן הטיפול והחמרת המצב הרפואי של החולה".

דו"ח ועדת המשמעת

4. הוועדה דנה בכתב הקובלנה, ובהסתמך בעיקר על הדאטו של הנקבל בעיקרי עובדות המקרה, מצאה אותו חייב בדין ואחראי לאידוע. בבואו לשקול את אמצעי המשמעת שיש לנקוט נגד הנקבל, התחשבה הוועדה בעובדה שהוא היה אחראי, לדבריו על כ- 1,800 חולים שביקרו במרפאה, ולכן התקשה לתעד את הביקורים במחשב. הוועדה התייחסה גם לטענתה של ב"כ הנקבל ולפיה, העובדה שבשנת 2005 התגלה שהחולה סובל מסכרת, איננה מצביעה, בהכרח על כי הוא סבל מסכרת שנה או שנתיים לפני כן.

בהתייחסה לטענה זו, קבעה הוועדה, בזו הלשון:

"... הטיפול שהנקבל נתן למטופל לא היה אלא טיפול מקומי בפצעים, בבחינת חבישה המסתירה את התסמינים החיצוניים. זאת בלא לעשות ניסיון לעמך על הגורם לפצעים ולטפל בו. רופא הנהג בדרך זו, מפר את חובתו כלפי החולה, הוא מסכן את החולה השם בו את מבטחו, פוגע בכבוד המקצוע ובאמון הציבור במקצוע".

ב"כ הקובל ביקש להתלות את רישיונו של הנקבל למשך חדשים, ואילו ב"כ הנקבל ביקשה להסתפק באמצעי של התראה או נזיפה.

5. לאחר ששמעה את טיעוני ב"כ הצדדים לעונש, ולאור נסיבותיו האישיות של הנקבל, המטופל במשפחה בה חמישה ילדים, עברו תנאי לחלוטין, הדאטו בפני הוועדה בכך ששגה "תיכר בו שלמד את הלקח", והעובדה שחלפו כבר שמונה שנים מאז האירוע - החליטה הוועדה להמליץ בפני שר הבריאות להטיל על הנקבל עונש של התראה.

סמכותו של שר הבריאות לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים הואצלה לי ביום 22.11.11, ולהלן החלטתי.

החלטה

6. סבורני, כי הוועדה הקילה הקלה יתרה ויוצאת דופן בהמלצתה להסתפק בנסיבות המקרה דנו, באמצעי של התראה בלבד. מדובר בעיניי במקרה חמור ביותר, שבו היה החולה בטיפולו של הנקבל במשך תקופה ארוכה של כשנה, ביקר במרפאה כעשר פעמים – ובכל אותה תקופה לא טרח הנקבל לבצע בדיקת מעבדה לחולה, שדומה כי הייתה בדיקה אלמנטרית ונדרשת, לאור התלונות החוזרות ונשנות מצד החולה. הנקבל אף הוסיף עוון על חטא, בכך שלא ערך רישום רפואי נאות של ביקוריו של החולה במרפאה ולא תיעד את מהלך הטיפול בו.

הוועדה עצמה קבעה בדוח שהגישו, בהתייחס לטיפול הכושל שנתן הנקבל לחולה, כי: "רופא הנהג בדרך זו, מפר את תוכני כלפי החולה, הוא מסכן את החולה השם בו את מבטחו, פיגע בכבוד המקצוע ובאמון הציבור במקצוע".

עוד ציינה הוועדה כי: "המשמעות החמורה של התנהלות הנקבל והסכנה הטמונה בה מחייבת נקיטה באמצעי משמעת משמעותי והרתעתי".

חוששני, כי בצד קביעות נחרצות ומוצדקות אלה, לא היה כל מקום – על אף נסיבותיו האישיות של הנקבל, עברו הנקי, הודאתו במעשים והתקופה בת כשמונה שנים שחלפה מאז האירועים ועד היום – להסתפק בהמלצה להתראה בלבד, הוא האמצעי הקל ביותר ברשימת אמצעי הענישה הנקובים בסעיף 41 לפקודה, אשר ודאי שאינו מהווה אמצעי "משמעותי והרתעתי", כלשון הוועדה עצמה.

7. בהתחשב בחומרת התנהגותו של הנקבל, מזה ובנסיבות המקילות שפורטו על-ידי הוועדה, מזה – שאלמלא הן היה מקום להחמרה יתרה בעושו של הנקבל – הגני מחליט להתלות את רישיונו של הנקבל, ד"ר מנסור מוסא, מלעסוק ברפואה במשך חדשים (2), החל מיום 15.2.13.

ניתן היום 18.12.12, ה' טבת תשע"ג.

יש להפיץ ההחלטה, כמקובל.

אמנון שטרשטרם, שופט (בדימוס)